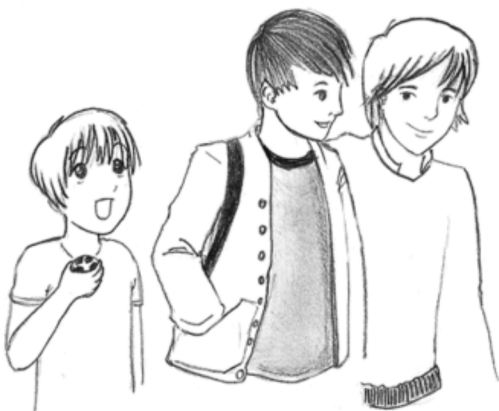

ФУТБОЛНАТА ТОПКА

Давид тичаше, доколкото му позволяваше подскачащата нагоре-надолу на гърба раница. Якето му беше разкопчано. В едната си ръка стискаше малки картончета със снимките на футболисти, които бързаше да покаже

на Иван. Още щом влезе в класната стая, го потърси с очи. Иван беше седнал на чина си и разглеждаше някакво списание за спорт. Давид, задъхан, застана пред него и постави малките картончета върху чина.

– Какво е това? Я, докарали са нови, така ли? – изнепада се момчето, като се опитваше да ги разгледа всичките наведнъж.

Давид не му отговори, само се усмихваше доволно. Но след като пое дълбоко въздух, каза:

– От павилиона до нас са. Вчера вечерта тъкмо ги докараха и купих по две от всичките. За теб и за мен – еднакви са – спря за момент. – Казаха, че другата седмица ще докарат нови.

– Супер! – възкликна Иван и започна да отделя повтарящите се картончета. – Утре ще ти дам парите.

– Няма проблем! – отговори Давид и го потупа приятелски по рамото.

Те бяха много добри приятели, а новото им занимание ги беше сближило още повече. Откакто започна световно-

то първенство по футбол, се бяха запалили много по този спорт. Дори се записаха да тренират футбол, а в свободното си време излизаха да ритат на площадката до училището. Колекционираха си какви ли не неща, свързани с футбола: лепенки, постери, снимки на футболисти. Следяха всички срещи на любимия си отбор. Знаеха всички резултати наизуст и познаваха играчите по име.

Това до такава степен ги занимаваше, че поизоставиха уроците. Даже заради тройката по математика Давид едва не пропусна събирането по случай рождения ден на Иван. Но понеже обеща да я поправи през следващата седмица, майка му склони да го пусне.

Иван празнуваше рождения си ден вкъщи и беше покарал почти всичките момчета от класа. Апартаментът беше пълен с деца, които щъкаха навсякъде. Давид си проправи път към рожденика, засмян до уши и му подаде своя подарък. Беше един голям плакат на футболистите от националният отбор.

– Ей, това е супер, много ти благодаря! – каза Иван. – А виж какво ми донесе вуйчо преди малко.

Той му подаде една малка сувенирна кожена топка, точно копие на оригиналната.

– Обърни внимание на автографа – каза Иван. – От вратаря на националният отбор е!

Давид чак се ококори.

– Истински ли е подписът?

– Да, вуйчо го е изчакал пред хотела, за да му поиска автограф – специално за мен – ухили се доволно Иван.

Давид не каза нищо. Само преглътна трудно и почувства, че бузите му пламват.

В този момент майката на Иван покани всички на масата, защото почерпката беше сервирана и момчетата се заблъскаха към хола. Давид остана сам в стаята. Продължаваше да държи топката и да я гледа и изведнъж толкова му се прииска да я притежава, че не може да се сдържи. Почувства, че сърцето му затупка учестено и като хвърли бърз поглед към вратата, я скри във вътрешния джоб на якето

си, а след това отиде в хола при останалите. Масата беше отрупана с апетитни сандвичи, сладкиши и бонбони. Всички бяха в добро настроение с изключение на Давид, който беше напрегнат и мълчалив. Той постоя няколко минути, но реши, че най-добре ще е, ако си тръгне веднага.

– Защо? Нали преди малко дойде! – учуди се Иван.

– Нещо ми е лошо – излъга момчето и побърза да си тръгне.

Като се прибра вкъщи, отиде веднага в стаята си и извади топката. Поддържа я малко в ръце и я хвърли небрежно на леглото. Направо не можеше да повярва, че я беше откраднал. Топката бе изгубила своята привлекателност и сега той я видя такава, каквато си беше в действителност – един обикновен сувенир, който да събира прах на полицата в неговата стая. Искаше му се да се върне и да я остави на мястото ѝ, докато никой не е забелязал нищо, обаче го достраша.

“Може Иван вече да е разбрал и да се е досетил, че аз съм я взел. Но защо пък точно да съм аз, имаше толкова много деца – разсъждаваше Давид. – И все пак Иван ще се усъмни в мен, нали аз я държах последен. Ох, как ще го погледна в очите отсега нататък?!

Давид не можа да си намери място през цялата вечер и остана буден почти през цялата нощ.

На другия ден в училище беше мълчалив и унил. Не знаеше какво да каже на Иван, затова го избягваше. Когато приятелят му се опитваше да го заговори, отговаряше кратко и без желание. А след часовете побърза да се прибере вкъщи. Даже не отиде на тренировката по футбол, защото се чувстваше зле в присъствието му.

На следващия ден след часовете Иван настигна Давид, който пак се опитваше да се измъкне незабелязано и да се прибере вкъщи:

– За къде бързаш толкова? – попита го той.

Давид не отговори нищо, но на ум си каза: „Ей сега ще ми каже за топката!“.

– Вчера те нямаше на тренировката. Треньорът ме пита

за теб – продължи Иван.

– Не ми се ходеше – отговори вяло момчето.

– Защо?

– Ей така! – каза троснато Давид и тръгна напред, като остави приятеля си в пълно недоумение.

На следващия ден Иван пак се опита да го заговори.

– Сърдит ли си ми за нещо? Кажй! Какво става?

– Не – отговори кратко Давид, като гледаше настрана.

– Тогава ела следобед да ритаме пред училището.

– Не искам!

– Защо не искаш?

– Стига си ме разпитвал. Слушай, защо не ме оставиш на мира? – изрепчи се той.

– Както искаш – отговори сериозно Иван и си тръгна.

След този случай добрите досега приятели престанаха дори да си говорят. След една случайна среща на улицата, когато се разминаха като непознати, Давид не издържа, прибра се вкъщи, скри се в стаята си и се разплака. Майка му почука на вратата, но понеже не получи отговор, влезе тихо и седна до него. Погали го по главата, а той продължаваше да лежи по очи на леглото и не желаше да се обърне.

– Искаш ли да поговорим? – попита го тя внимателно.

Давид мълчеше, но от време на време се чуваше леко подсмърчане.

– Не искаш ли да ми кажеш какво ти е. Ако споделиш, може би ще ти олекне – настояваше нежно майка му.

Давид се изправи и седна на леглото. Като избягваше да я погледне в очите, той ѝ разказа всичко. Щом свърши, скри лице в шепите си и изхълца:

– Толкова ме е срам, толкова ме е срам, мамо!

Тя го погали и попита тихо:

– Какво мислиш да правиш?

– Не знам... Ти какво би направила?

– Аз бих отишла при Иван и бих му върнала топката. А след това бих го помолила за прошка.

– Едва ли ще ми прости! Отгоре на всичко се държах лошо с него напоследък – каза много тихо Давид.

– Всички допускаме грешки и постъпваме лошо понякога. По-важното е да го осъзнаем и да си признаем, че сме сбъркали – продължаваше да го гали по косата майка му.

– Добре, мамо, наистина не мога повече така! Ще се опитам да поговоря утре с него и ще му се извиня – отвърна Давид вече по-спокойно.

На следващата сутрин той срещна приятеля си в училищния двор. Приблужи се несигурно. Извади от вътрешния джоб на якето си топката и му я подаде. Иван се изненада и понечи да каже нещо. Обаче Давид го прекъсна и като гледаше надолу, заговори бързо.

– Не знам как стана. Просто ми хареса и я взех... Постъпих гадно. Искрах веднага да ти я върна, обаче ме достраша. Не знам, дали ще можеш да ми простиш...

– Разбира се – прекъсна го Иван, а Давид го погледна учудено.

– Не ми ли се сърдиш?

– Не, не ти се сърдя, мислех че ти ми се сърдиш за нещо.

– Просто ме беше срам да те погледна в очите.

– И всичко заради тази глупава топка! – каза Иван. – Даже и сега можеш да я задържиш, щом толкова ти харесва.

Давид не можеше да повярва на ушите си.

– Когато открих, че е изчезнала, много се натъжих и споделих с вуйчо – продължи Иван. – А той на другия ден ми донесе един страхотен подарък. Искаш ли да ти го покажа?

И момчето извади една неголяма кутия от раницата. Отвори я и показа с гордост няколкото малки метални колички.

– Е, харесват ли ти? Гледай тази – тя ми е любимата. На всичките им се отварят вратите и багажниците. Засега имам само четири, обаче съм решил да си направя колекция! — Продават ги в павилиона до вас. Така че, ако искаш, можеш и ти да си купиш.

Иван направо кипеше от ентузиазъм.

– А футбола? – прекъсна го Давид.

– А, футбола ли? Вече не ми харесва толкова. Откакто ти престана да идваш на тренировките, аз също се отказах. Защото без теб не беше същото, нали разбираш!

Иван направи приятелски жест с ръка, а Давид веднага прие играта.

Двамата се засмяха и тръгнаха заедно към изхода. На излизане от училището минаха покрай едно малко момченце и Давид му подаде топката:

– Харесва ли ти? За теб е! – му каза той.

Момченцето взе топката малко несигурно, защото не можеше да повярва, че наистина му я подаряват. То дълго гледа след двамата батковци, които се отдалечаваха с бърза крачка. Единият разказваше нещо на другия, като ръкомахаше оживено, и от време на време се чуваше весел смях.

МОЛИТВАТА

Беше слънчев септемврийски следобед. Въпреки приятното време, настроението на Добромир беше вяло и потиснато. Носталгията по отминаващото лято беше завладяла малкото му сърце и тъжни мисли се въртяха из ума му. От шестгодишна възраст той посещаваше християнско училище. Познаваше всичките учители и почти всички ученици. Беше свикнал и му харесваше да ходи там, защото имаше много приятели.

Но това лято неговите родители купиха апартамент и любимото училище се оказа твърде далеч от новото жилище.

